

може би неговите нерви наистина беха изтощени. . . . От два месеца насам, след примирието, той не знаеше що е покой През деня, особено преди обед, идваха в команданството хора с какви нещеш молби, Заповеди и донесения, най-разнообразни и дори смешни, минаваха през неговите ржце еже-часно. И едвам след обед той смогваше да седне до писалищната маса. Понекога той усещаше такава умора и вниманието му като да спираше. Искаше му се по цели дни да не идва в команданството. На какво да се прави?

Адютанта като да се сепна и прекжсна своите мисли. Той веднага нареди за изпълнение на заповедта, па нахлу-пи шапката си и в една минута се отзова на улицата. . . . Изума му не излизаше печалната случка на утрешния ден. Как ще се свжрши тя? Кой знае осжденият какви сцени имаше да разиграва. . . . Той беше слушал от офицери, участвували на такива езекуции, неща потресни. . . . И вжрвеше по улицата като изтржпнал. Некой го извика по име неколко пжти. Той едвам ризбра, най-сетне, че него викат и се обжрна. От другата страна на улицата го поздрави с махане на ржка един негов другар от полка. Той умислено се усмихна и сжщо тжй му махна с ржка, без да се спира. Картини най-странни и невжзможни се рисуваха в неговата глава. Онова, което имаше да види утре и което беше неизвестно за него, се рй-суваше в сжзнанието му като нещо ужасно. А той бе преживел в войната толкова. . . . Не стига ли? И всичко това караше младия момжк да очаква утрешния ден с едно отвращение.

С такова настроение той се вмжкна в кабинета на военния прокурор, преди още ординареца да сжобци за неговото идване. Пред отрупана с преписки и дела маса, военния прокурор пишеше нещо. Неговата вжзчерна и суха фигура с щржканла като четина коса й орлов нос, изглеждаше неприветлива. По всичко личеше, че работата в неговия кабинет кипи. Ежемйнутно влизаха при него ординарци с кни-жа и поржчки.

— Какво има? дигна глава той и в неговите ястребови очи засветка нещо безпокойно.

— Ида сжс сжобщение от команданството. . . .

— Вие сте командантския адютант, нали?

— Да, господин капитан!

— Известно ми е. . . . Аз сжщо тжй получих препис от присждата.

Телефонжт, отлево на масата, извжни продължително. Той се намржщи и небрежно олови слушалката. . . . Командира на една войскова част искаше от него некакжв сжвет. С важен и престорен баритон военния прокурор почна да